

ÁG ÉS SZIKRA

Az élet zajlik,
zubog,
csörgedez.
Viszi magával
azt, amit
mindig
későn látunk meg.
Ami akkor tűnik fel
az eszméletünkben,
amikor elkapja
az örvény,
egy gyermek keze,
a szél sodrása,
vagy
amikor bearanyozza
a nappal,
a víz csilláma.
Az élet csörgedez,
halad,
suhan,
mint az álom,
és szüntelenül
visz valamit:
egy gondolatot,
egy várákozást,
egy bánatot,
egy találkozást,
egy gyászt
és egy reményt ...
És áll egy ember,
egy lélek,
egy kinyilatkozás
mindig,
az Élet mentén,
és nézi a nagy
és állhatatos
és fényes
folytonosságot,

s benne a
sodródó szirmot,
a madár tollát,
egy zöld ágat,
egy papírhajót,
egy halott bogarat
és egy fadarabkát,
egy egészen
hasztalan,
cél
és küldetés
nélküli,
halálosan fakó,
korhatag fadarabot ...
A kezébe veszi,
és kölcsönadja neki
a tudatát,
és aztán azt kérdezi,
valahonnan
a fa lényegéből:
lehetséges,
hogyan vagyok ez? ...
Lehet,
hogyan vagyok
a korhadó ág
néma
őseszmélete,
a kárhözatra ítél
szikra,
mely lángszilrommá,
vakító
szent és
szárnyaló
ujjongással
sohase
magasztosulhat;

dermeteg,
vak világ
értelemjelével
soha se fényel,
se a sötétségben
a nyomor világtalan,
kísértetes
csillagrendszerében
értelmetlenül
bolygó
üzeneteként nem
fogan,
amelyről a nagy
fehér sas,
a holnap,
az örök pillanat
tisztá gondolata
betájolná az embert
a végtelen,
okos
világmindenségbe ...
Lehet,
hogyan vagyok az ág,
amit a
végtelenségbe
sodor az idő,
s amelyen életszín
hosszannás bimbó
soha ki nem gyullad
lélekbe rekedt,
naptalan múltnak,
se látnok-jövőnek
dicsőségére,
mert holt volt az Élet
méhében már
örökkön örökké ...
Amen ...